

Sygn.akt III AUa 1049/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie: Sławomir Bagiński

Barbara Orechwa-Zawadzka

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2020 r. w B.

sprawy z odwołania W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o uchylenie decyzji i ponowne przeliczenie wysokości świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni W. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 listopada 2019 r. sygn. akt V U 744/19

I. zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do wydania w terminie 60 dni decyzji w sprawie z wniosku W. K. z dnia 17 kwietnia 2019 roku o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 roku P 20/16 w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2018 poz. 1270 j.t.), a w pozostałym zakresie apelację oddala;

II. nie stwierdza rażącego naruszenia prawa przez organ rentowy.

S. B. (1) S. B. (2) O.-Z.

Sygn. akt III AUa 1049/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 26.04.2019 r. odmówił W. K. uchylenia decyzji z 9.04.2013 r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. Powołując się na art. 146 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego wskazał, iż uchylenie decyzji nie może nastąpić, ponieważ od dnia doręczenia decyzji z 9.04.2013 r. upłynęło 5 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła W. K., wnosząc o przeliczenie świadczenia emerytalnego bez pomniejszania o kwoty pobieranych emerytur wcześniejszych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 listopada 2019 roku oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że W. K. urodziła się (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 9.04.2013 r. przyznał odwołującej emeryturę od 8.04.2013 r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podstawa obliczenia emerytury uległa pomniejszeniu o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Wypłata tego świadczenia została zawieszona, ponieważ okazała się świadczeniem mniej korzystnym i z tego względu wypłacana była dotychczasowa emerytura wcześniejsza przyznana na mocy decyzji z 26.03.2008 r.

Wnioskodawczyni na podstawie art. 145a k.p.a. złożyła skargę o wznowienie postępowania, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019r. w sprawie o sygn. akt P 20/16. W związku z tym, postanowieniem z dnia 26.04.2019r. organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie. Jednocześnie decyzją z tego samego dnia odmówił uchylenia decyzji z 9.04.2013 r., i stwierdził jej wydanie z naruszenie przepisów prawa.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołująca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019 r., w którym Trybunał orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30.09.2017 r., w jakim ma zastosowanie do kobiet urodzonych w roku 1953, które przed dniem 1.01.2013 r. nabyły prawo do tzw. emerytury wcześniejszej na podstawie przepisów art. 46 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, jest niezgodny z art. 2 oraz art. 67 ust. 1 w związku art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny określił skutki wyroku, tj. prawo wznowienia postępowania na mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ k.p.c. lub art. 145a k.p.a. w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy odwołał się do art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz do art. 145a § 1 i 2, art. 146 § 1 i art. 151 § 2 k.p.a. Stwierdził, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją określoną w art. 146 § 1 k.p.a., bowiem od doręczenia decyzji z 9.04.2013 r. upłynęło 5 lat. Sąd wskazał ponadto, że przewidziany w art. 146 § 1 k.p.a. 5-letni termin przedawnienia dotyczy uchylenia decyzji jest terminem prawa materialnego i jednocześnie terminem prekluzyjnym, którego obowiązywanie ma na celu stabilizację porządku prawnego. W świetle orzeczeń wydanych na tle art. 146 k.p.a. upływ wskazanego terminu oznacza bezwzględny zakaz merytorycznego orzekania w sprawie i nie przerywa go żadna czynność procesowa. Termin ten nie może zostać również przywrócony, a jego upływ organ jest zobowiązany uwzględnić z urzędu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 23 maja 2019 r., (...) SA/ Ke 283/19).

W związku z tym - zdaniem Sądu Okręgowego - w przedmiotowej sprawie nie może mieć zastosowania przepis art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem wznowienie postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości świadczenia uzasadnia ujawnienie tylko takich okoliczności, które istniały już przed wydaniem decyzji oraz mają wpływ na wysokość świadczenia. Sąd zauważył, iż nowe dowody w rozumieniu powołanego przepisu to ujawnione dowody istniejące przed wydaniem decyzji, jak i uzyskane po jej wydaniu pod warunkiem, że wynikają z nich fakty w niej uwzględnione. Organ rentowy bez przedstawienia nowych dowodów nie ma prawa do zmiany decyzji pierwotnej, jedynie na podstawie odmiennej oceny dowodów. Natomiast przedstawienie nowych dowodów aby mogło być uznane za skuteczne i skutkować przyznaniem prawa do świadczenia powinno prowadzić do zmiany poprzednich ustaleń faktycznych (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 7.06.2018 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 314/18). W konsekwencji, za taki dowód - w ocenie Sądu Okręgowego - niewątpliwie nie może zostać uznany wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Tym samym należało uznać, iż w sprawie nie ma żadnych podstaw do ponownego przeliczenia świadczenia oraz zasądzenia wyrównania wraz z odsetkami zgodnie z żądaniem strony.

Zdaniem Sądu wykluczone jest również ustalenie, iż zaistniał w danym przypadku błąd organu rentowego w rozumieniu art. 133 § 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem na datę wydania decyzji w 2013r. przepis art. 25 ust. b ustawy o emeryturach i rentach z FUS zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny był przepisem obowiązującym i Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastosował go w sposób w pełni uprawniony.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy uznał, że brak było podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, bądź też wydania merytorycznego rozstrzygnięcia z uwagi na upływ bezwzględnie, prekluzyjnego 5-letniego terminu do wydania rozstrzygnięcia tego rodzaju.

Z tego względu Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonej na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła W. K.. Skarżąca podniosła, że Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., ale także nakazał zastosowanie wszelkich instrumentów proceduralnych pozostających do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwi przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji ZUS narusza Konstytucję RP i jest niezgodne z celem wyroku Trybunału Konstytucyjnego (sygn. akt P 20/16).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie wydanego wyroku i poprzedzającej go decyzji ZUS i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jest częściowo zasadna.

Bezspornie 17 kwietnia 2019 r. W. K. złożyła do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania w sprawie przeliczenia emerytury, zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16. Organ rentowy pismo to potraktował dosłownie, wyłącznie jako skargę o wznowienie postępowania. W następstwie czego, na podstawie art. 145a Kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej „k.p.a.”) wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 9 kwietnia 2013 r., mocą której przyznano odwołującej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym i obliczono wysokość emerytury, pomniejszając podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Po wznowieniu postępowania organ rentowy wydał zaskarżoną w sprawie decyzję z 26 kwietnia 2019 r. W decyzji tej organ rentowy odmówił W. K. uchylenia decyzji z 9 kwietnia 2013 r. i jednocześnie stwierdził wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Zatem zakres i przedmiot postępowania sądowego oraz wydanego w jego następstwie wyroku wyznaczała zaskarżona decyzja z 26 kwietnia 2019 r.

Niewątpliwie problem prawny, który wystąpił w rozpoznawanej sprawie zaistniał w wyniku wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019 r. w sprawie sygn. akt P 20/16. W wyroku tym orzeczono, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury, na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw 21 marca 2019 r. Z tym dniem wszedł więc w życie i wywołał skutek w postaci niemożności stosowania tego przepisu przez sądy oraz inne organy także w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Nie oznacza to jednak automatycznego pozbawienia mocy obowiązującej decyzji wydanych z uwzględnieniem uchylonego przez Trybunał Konstytucyjny przepisu. Konieczne jest bowiem zainicjowanie odpowiedniego postępowania zmierzającego do wzruszenia decyzji wydanej na podstawie przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją. Wynika to z art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania,

uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Trybunał Konstytucyjny, stwierdzając niekonstytucyjność zaskarżonego przepisu w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury, na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, nie zakwestionował możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób. Skutkiem niniejszego wyroku jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji RP dla wszystkich kobiet objętych zakresem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Przepis ten otwiera drogę do sanacji konstytucyjności sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny. Z powszechnego charakteru wyroków Trybunału Konstytucyjnego, o którym mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP), wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim żądaniem. Pojęcie „wznowienia postępowania”, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie „wznowienia” w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń (zob. np. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 14 kwietnia 2004 r., SK 32/01).

Prawo sanacji konstytucyjności może być zrealizowane w dwojakim trybie. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy mogą być wznowione na podstawie art. 401¹ ustawy z 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 ze zm.), natomiast osobom, które nie odwołały się od decyzji wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługuje prawo wznowienia postępowania na podstawie art. 145a ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.) w związku z art. 124 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wznowienie w tym kontekście oznacza prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2006 r., SK 60/05). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16, wymienione przepisy dotyczące wznowienia postępowania nie uwzględniają jednak specyficznej sytuacji związanej z obowiązkiem sanacji konstytucyjności w sprawach dotyczących emerytur kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury, na podstawie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Pozostawiają tym samym znaczny margines dowolności organom i sądom w ocenie i rozstrzygnięciu następstw wyroku Trybunału Konstytucyjnego w konkretnych wypadkach.

Specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wyraża się między innymi tym, że związanie sądu i organu rentowego ostateczną decyzją administracyjną nie ma charakteru bezwzględnie. Istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia. Podstawę do tego zawiera art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który na gruncie ubezpieczeń społecznych daje podstawy do ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w tym przepisie. Niewątpliwie instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto, lecz co najwyżej „swoistym wznowieniem postępowania”. Instytucja ta ma szerszy charakter niż wznowienie postępowania i nieco odmienne od niego przesłanki. Z istoty swej służy też innym celom, pozwalając ponownie ustalić prawo do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokość przy wykorzystaniu mniej rygorystycznych podstaw niż określone w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego podstawy wznowienia takiego postępowania. Niemniej jednak jest szczególną instytucją w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, która umożliwia ponowne rozpatrzenie prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości, mimo istnienia w obrocie prawnym prawomocnej decyzji organu rentowego. Z uwagi zatem na specyfikę postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, organ rentowy powinien był również rozważyć możliwość zastosowania

art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako jednej z form „wznowienia” postępowania zakończonych decyzją organu rentowego. W wyroku z 3 grudnia 2019 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt III AUa 683/19, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyjaśnił zasadność zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ocenie żądań osoby ubezpieczonej powołującej się na korzystny dla niej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, a także to, dlaczego wyrok Trybunału Konstytucyjnego korzystny dla osoby ubezpieczonej może stanowić okoliczność uzasadniającą wznowienie postępowania na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W piśmie z 17 kwietnia 2019 r. odwołująca domagała się wznowienia postępowania w sprawie dotyczącej wysokości emerytury powszechnej oraz ponownego obliczenia jej emerytury z uwzględnieniem stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w wyroku z 6 marca 2019 r. (P 20/16). Organ rentowy rozpatrzył wniosek pod kątem spełnienia przesłanek do wznowienia postępowania na podstawie art. 145a Kodeksu postępowania administracyjnego i wznovił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją z 9 kwietnia 2013 r., mocą której przyznano odwołującej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym i obliczono wysokość emerytury, pomniejszając podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Następnie decyzją z 26 kwietnia 2019 r. odmówił uchylenia decyzji z 9 kwietnia 2013 r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa, powołując się na art. 146 § 1 w zw. z art. 151 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego organ rentowy jako profesjonalny organ zajmujący się ustalaniem prawa do świadczeń emerytalnych i ich wysokości powinien szerzej rozpatrzyć żądanie odwołującej niż tylko w zakresie art. 145a i art. 146 § 1 w zw. z art. 151 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Powinien wziąć pod uwagę każdy możliwy sposób rozpatrzenia zgłoszonego żądania, w tym również w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w sprawie zakończonej prawomocną decyzją, organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Organ rentowy nie ustosunkował się do żądania odwołującej w tym zakresie, dlatego zdaniem Sądu Apelacyjnego należało potraktować odwołanie W. K. jako odwołanie nie tylko w zakresie, na który wskazuje zaskarżona w sprawie decyzja organu rentowego z 26 kwietnia 2019 r. (odmawiająca uchylenia decyzji z 9 kwietnia 2013 r. i stwierdzająca wydanie jej z naruszeniem prawa), ale również jako odwołanie wniesione w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy co do możliwości zastosowania art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. W tym zakresie miał zastosowanie art. 477¹⁴ § 3 kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym - jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy lub niewydaniem orzeczenia przez wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, sąd w razie uwzględnienia odwołania zobowiązuje organ lub zespół do wydania decyzji lub orzeczenia w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny, albo orzeka co do istoty sprawy. Jednocześnie sąd stwierdza, czy niewydanie decyzji przez organ rentowy nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa. Organ rentowy nie wydał decyzji w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Z tego względu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony w sprawie wyrok Sądu Okręgowego o tyle, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do wydania decyzji w sprawie z wniosku W. K. z 17 kwietnia 2019 r. o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (P 20/16) w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w pozostałym zakresie oddalił apelację. O tym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 oraz art. 385 k.p.c. (punkt I sentencji wyroku).

Sąd Apelacyjny nie stwierdził rażącego naruszenia prawa przez organ rentowy, o którym mowa w art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. (pkt II sentencji wyroku). Organ rentowy ustosunkował się do wniosku odwołującej o przeliczenie emerytury w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019 r. na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i w tym zakresie Sąd odwoławczy podziela w całości ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nierozpoznanie przez organ rentowy wniosku odwołującej w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej jako szczególnej postaci wznowienia postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obligowało Sąd Apelacyjny do częściowej zmiany rozstrzygnięcia. Zgodnie z treścią art. 477¹⁴

§ 3 k.p.c., Sąd określił organowi rentowemu termin 60 dni do rozpoznania wniosku i wydanie decyzji, określonego w punkcie I sentencji wyroku. W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

S. B. (1) S. B. (2) O.-Z.